

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Bruidstranen en Diamanten

Nr 2174

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Eik nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Bruidstranen en Diamanten

HOOFDSTUK I

EEN VERDACHT ZIEKTEGEVAL

De Londense bladen, vooral diegene, die in handen kwamen van de leden der Upper Ten, maar ook de volksbladen stonden sedert enige dagen grote plaatsruimte af aan de berichten betreffende het aanstaande huwelijk van de Indische Vorst, Rameshwara Singh met de enige dochter van Sir John Risley, Baronet, een der meest invloedrijke leden van het Parlement, patijleider en zeer gevreesd om zijn scherpe tong en de wijze waarop hij de regering onaangename ogen-

blikken wist te bezorgen door zijn stekelige interrupties en zijn moordende interpellaties.

Het was dan ook geen wonder dat dit huwelijk de algemene aandacht trok.

Ten eerste om de persoon van de aanstaande schoonvader van de vorst, die als buitengewoon rijk bekend stond, ten tweede om het onderscheid in leeftijd tussen de toekomstige echtgenoten — de bruid was nauwelijks twintig, de bruidegom was de veertig

needs lang gepasseerd, — ten derde wegens de ongehoorde rijkdom van Sir Rameshwara Singh, een rijkdom die gepaard ging met een voor een Oosterling merkwaardige gierigheid, en ten vierde en niet het minst, wegens een feit, dat groot opzien had gebaard en de politie van de Londense City in een uiterst onaangename positie had gebracht, juist door de omstandigheid, dat de aanstaande schoonvader van de vorst een man was, met wie niet te spotten viel.

Er had namelijk, juist een week vóór de huwelijksvoltrekking, een brutale inbraak plaats gevonden in het fraaie huis van Rameshwara Singh, aan Eaton Square gelegen.

De nog altijd niet ontdekte inbrekers hadden voor een waarde van ruim vijf duizend pond sterling aan juwelen, goud en zilver meegenomen en de toorn van de bestolene had geen grenzen gekend.

Diens stemming werd er niet beter op, toen de beste detectives van Scotland Yard hem onomwonden te kennen gaven dat de kans op een ontdekking van de dieven al zeer gering moest worden geacht.

Zij hadden blijkbaar behoord tot een uitstekend uitgeruste bende en waren met de grootste voorzichtigheid en sluwheid opgetreden, want men vond niet het minste spoor van hun aanwezigheid, of het moest dan gevonden worden in de opengebroken laden van tafels, buffetten en kasten en in de onberispelijk opengesmolten brandkast.

Het werd al tamelijk spoedig bekend, dat de Indiër een particuliere detective in den arm had genomen, maar ook deze scheen tot dusverre niet het minste succes te hebben bereikt.

Die diefstal, die ongestraft dreigde te blijven, was op zich zelf al onaangenaam genoeg voor de politie der En-

gelse hoofdstad maar het werd er nog erger door, nu Sir John reeds had aangekondigd, dat hij de regering zou interpelleren over de klaarblijkelijke onmacht van de politie, de daders te ontdekken, niet alleen van deze inbraak, maar ook van verscheidene andere misdrijven van dezelfde soort, die in de loop der laatste maanden waren gepleegd en waarvan het vaststond, dat John Raffles hier niet de hand in het spel had gehad.

Dit laatste werd er in het bijzonder bij vermeld, want men had nu eenmaal stilzwijgend als een axioma aangenomen, dat diefstallen, waaraan J. Raffles, de Gentleman-inbreker schuldig stond, gerust aanstonds van de rol der te ontdekken misdrijven konden worden afgevoerd, daar nog geen enkele politiemann er ooit in geslaagd was, de stoutmoedige avonturier te achterhalen, nadat deze weer een of andere inbraak voor zijn rekening had genomen.

Toch waren er althans twee mannen in Londen, die niet alleen de voornaamste dader zeer goed kenden, maar hem zelfs reeds hadden bezocht in zijn rijke woning.

Een dier mannen was niemand anders dan Raffles; de andere was zijn trouwe vriend Charles Brand.

Deze brutale roof had er dus niet weinig toe bijgedragen, nog meer ruchtbaarheid te geven aan het voorgenomen huwelijk van de schatrijke Indiër.

Het publiek werd door de vele bladen nauwkeurig ingelicht omtrent alles wat met dit huwelijk in verband stond. Het kreeg te lezen, hoeveel en welke toiletten het bruidje op de huwelijksreis zou medekrijgen, die naar het dorado aller jonggehuwden, Italië zou gaan, hoe groot de bruidschat was, door de vader aan de bruid medegegeven, hoe de prachtige diamanten diadeem er uitzag, door Rameshwara

Singh aan zijn aanstaande vrouw ten geschenke gegeven, welke juwelen hij zelf op de trouwdag zou dragen op zijn prachtig Oosters gewaad. Kortom, er was slechts zeer weinig, wat de lezers der grote bladen niet te weten kwamen.

De bladen die steeds een gehele achterpagina met foto's aan hun lezers boden, zoals de « Daily Telegraph », publiceerden afbeeldingen van het grote huis aan Eaton Square, waar de inbraak had plaats gehad, van de studeerkamer, waar de brandkast had gestaan, die op verbluffende wijze met behulp van een zuurstofapparaat was open gesmolten, van enige der gestolen zilveren voorwerpen uit het grote buffet in de eetzaal, van het tuimelraam, aan de achterzijde van het huis, waardoor de inbrekers naar binnen waren geklauterd, Raffles maakte later spoedig uit, dat zij dit raam niet gebruikt hadden om naar binnen, wel echter om naar buiten te klimmen, van de brandkast zelve en natuurlijk vooral van de bestolene, die werd afgebeeld in zijn wit galagewaad, met de sierlijk gevouwen tulband op het hoofd.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend van de derde dag na de ontdekking van de inbraak, toen John Raffles de kleine, fraai gemeubelde eetzaal binnentrad van het huis in de Cromwell Street, hetwelk hij sedert enige jaren in eigendom had en bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

Op de tafel voor een der ramen, die uitzagen op de voor deze straat vrij grote tuin, had de oude kamerbediende Gaston het ontbijt reeds gereed gezet.

Vlak bij het raam stond Charles Brand, een jonge man met een zacht blozend gelaat, welke teint menige bevallige vrouw hem zou hebben be-

nijd, groen blauwe ogen en dik blond haar.

Hij was verdiept in de lezing van de « Times », maar legde het blad dadelijk weg toen Raffles binnentrad.

— Goede morgen, mijn jongen! aldus begroette de Grote Onbekende de jonge man. Goed geslapen, naar ik hoop?

— Voortreffelijk! Onze kleine teleurstelling in het huis van Prentice Stanyon schijnt geen invloed te hebben uitgeoefend op mijn stemming.

— Ik heb mij er evenmin veel van aangetrokken en toch zou ik die man gaarne de helft hebben afgenomen van de buit, die hij in de studeerkamer van Rameshwara Singh heeft verzameld. Het is mij nog altijd een raadsel, hoe een schatrijk man louter uit tijdverdrijf uit stelen kan gaan. Geest en hersens moeten toch wel zeer gedegenereerd zijn, om daarin behagen te kunnen scheppen! En hij heeft ons zelf bekend, dat hij het louter voor zijn vermaak deed.

— En hij zal evengoed de gevangenis moeten ingaan, wanneer men hem op heterdaad betrapt, als iedere andere dief, merkte Brand op.

— Dergelijke lieden gaan de gevangenis niet in, Charles, zei Raffles op ernstige toon. Stanyon lijkt mij juist de man, om aan alles een einde te maken, zodra zijn dubbelleven doorzien wordt en zich een kogel door het hoofd te jagen!

— Als dat waar is, waarom leeft hij nu dan nog, nu hij weet, dat jij hem reeds ontdekt hebt?

— Omdat hij weet, dat John Raffles hem niet zal verraden, vóór hij mij de voet dwars zet, en dan nog! Het stuit mij echter tegen de borst, dat die man alleen steelt om de opwindung, om het romantische, om het gevaar, en daarboven het gestolene kalmpjes behoudt. Ik geloof te mogen zeggen, dat

van alle millioenen, die ik in de loop der jaren van eigenaar heb doen veranderen, geen tien procent in mijn eigen zak is terecht gekomen!

— Tien procent! herhaalde Brand op verontwaardigde toon. Zeg maar gerust niets, volstrekt niets! Je weelde, je leven in de hoogste kringen is nodig om je rol te kunnen spelen, maar voor de rest heb je immers letterlijk alles besteed om nood te lenigen, om ongelukkigen te helpen, om onrecht te straffen! Moet ik je er soms aan herinneren, dat je nog geen drie weken geleden door mij, je secretaris, een som van tien duizend pond sterling ter beschikking hebt doen stellen aan het comité tot steun der Nederlandse bevolking, die zo zwaar getroffen is bij de watersnood op de 1° Februari 1953?

— Wat stond je te lezen, toen ik binnenkwam?

— Niets van betekenis, al weer een berichtje over het aanstaande huwelijk van onze vriend de Indiër. Het schijnt een feest van belang te zullen worden; er zijn niet minder dan twee honderd bruiloftsgasten. Een van de bruidsmeisjes is een bloedeigen nicht van de koningin; alleen voor de bloemen van de taferversiering wordt meer dan tweehonderd pond sterling uitgegeven.

— Niet kwaad in deze tijd! zei Raffles op schampere toon. Nu, ik geloof, dat wij nog niet van die Rameshwara Singh af zijn!

— Hoe zo?

— Vraag je dat nog? Wel, ik had mij voorgenomen, zelf die vriend eens wat lichter in de buidel te maken, en dat Stanyon, de splinternieuwe Gentleman-dief, mij vóór is geweest, neem ik hem zeer kwalijk, maar het kan mijn plan niet wijzigen, de Indiër van een deel zijner overvloedige rijkdommen te ontlasten.

Brand zweeg en liet snel aan zijn gedachten de gebeurtenissen van de laatste dagen voorbij gaan.

Zodra Raffles de zekerheid had gekregen, dat het onderzoek van de officiele detectives van Scotland Yard niets uitwerkte, had hij zich zelf als partitulier detective bij Rameshwara Singh aangemeld en hem zijn diensten aangeboden, onder het beding, dat hij geen betaling zou erlangen, indien zijn nasporingen vruchteloos bleven, maar dat hij tien procent van de waarde van het gestolene zou ontvangen, dus een tiende gedeelte van vijf duizend pond, indien zijn werkzaamheden als detective met succes bekroond werden.

Ofschoon Rameshwara Singh daarvan onkundig was gebleven, was het succes van Raffles overweldigend geweest, want reeds een paar uren nadat hij in het huis van de Indiër zijn onderzoek was begonnen, had hij in de studeerkamer, waar zich de opengesmolten brandkast bevond, drie sigaretten van een zeer zeldzaam merk gevonden, die door een Smyrnaas tapijt aan het oog van de mannen van Scotland Yard onttrokken waren gebleven, maar die Raffles gevonden had.

Deze sigaretten hadden hem op het spoor gebracht van de inbreker en diens minnares, Nora Prazak geheten en Hongaarse van geboorte, die zich vaak als man bleek te verkleden, maar zich aan Raffles verraden had door de zeldzame grootte van haar fluweel zwarte ogen.

Toen Raffles eenmaal wist, dat de inbreker niemand anders kon zijn dan Prentice Stanyon, een nog jonge man, zeer rijk en welbekend onder de Jeunesse dorée van de hoofdstad, waren hij en Charles Brand, goed vermond, bij de zonderlinge dief binnen gedrongen.

Stanyon viel door de mand, maar voor het overige waren de beide vrienden gegaan zoals zij gekomen waren, ofschoon Raffles de helft van de buit voor zich had willen opeisen.

Het bleek namelijk, dat het geld en de gestolen sieraden zich niet meer in de woning van Stanyon bevonden, evenmin trouwens als diens eigen geld.

Want de jonge man bleek zeer voorzichtig te zijn en dacht er niet aan, zelf het slachtoffer van een concurrent te worden.

Toch had Raffles zijn eigen denkbeelden aangaande de bewaarplaats van de buit en hij was dan ook weer heengegaan met het vaste voornemen, zich spoedig te gaan overtuigen of er zich in het huis van zijn nieuwe concurrent inderdaad geen geld bevond, gestolen dan of niet.

Voor het oogenblik had Stanyon dus aan het langste einde getrokken.

Hij wist nu dat niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker de enige was die kennis droeg van zijn nachtelijk bezoek aan het prachtige huis van de Indiër, en Raffles had hem gezegd, dat hij hem althans voor deze zaak niet zou verraden.

Charles Brand dacht nog over dit alles na, toen hij uit zijn overpeinzingen gewekt werd door de stem van Raffles die zei:

— Dadelijk na het ontbijt zullen wij eens een kijkje gaan nemen in de buurt van het huis van Rameshwara Singh.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat ik het grondig wil leren kennen, van binnen zowel als van buiten. Ik zei je reeds, dat ik nog niet met die Indiër heb afgerekend. Hij is ontzaglijk rijk en afzichtelijk gierig!

— Maar niets zal gemakkelijker zijn, dan het huis van binnen te bestuderen! riep Brand uit.

— Op welke wijze dan?

— Wel, je bent toch nog altijd in zijn dienst als particulier detective! Hij heeft je toch aangenomen om hem zijn juwelen en zijn sieraden en geld terug te bezorgen!

— Juist! En ik kan slechts weinig

redenen bedenken, om hem opnieuw te gaan bezoeken, zonder de juwelen en het geld in mijn zak, hernam Raffles bedaard. Aan mijn bezoeken heeft hij niets; hij wil zijn bezit! En ik hoop het hem te kunnen tonen, ten minste een deel er van... later neem ik het hem wel weer af. Ben je gereed met je ontbijt?

— Ik ben tot je dienst.

— Dan zullen wij aanstonds gaan.

— Moeten wij ons niet vermommen?

— Dat lijkt mij voorlopig overbodig. Wij doen immers niets anders dan het huis aan de buitenzijde een weinig te bezichtigen. Als ik er twee maal langs ben gelopen, geloof ik het wel te kunnen uittekenen.

De twee vrienden verlieten dus het huis en richtten hun schreden naar de straat, waar zich het fraaie huis van de Indiër bevond.

Zij moesten daarbij Eaton Square passeren, de brede straat, die veeleer de naam van een lang uitgerekt plantsoen of plein zou verdienen en kregen juist het huis van Sir John Risley in het oog, toen zij tegelijk stil stonden.

Hun blikken waren gevallen op een ziekenauto, die voor het huis stil hield.

Een paar leeglopers stonden er nieuwsgierig om heen.

— Een zieke? mompelde Raffles halffluid. Wie kan dat zijn?

— Misschien iemand van het personeel, meende Brand.

— Dat zou mij niets aanstaan!

— Hoezo? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek.

— Ik weet niet, ik houd niet van zieke bedienden, zo kort vóór een bruiloft, waarop de bruid met juwelen ter waarde van vele tienduizenden ponden zal pronken! En als ik dat wantrouw, dan heb ik er mijn gegronde redenen voor; ik zelf maak immers wel eens van dat middeltje gebruik!

Zij zetten hun weg voort en hadden

spoedig de ziekenauto bereikt. Juist ging de huisdeur open en twee mannen verschenen, gekleed in de uniform van gemeentelijke beambten der ziekenverpleging, die het lichaam ener vrouw op een brancard tussen zich in droegen. Zij droeg het uniform ener kamenier van goeden huize. Ofschoon de twee mannen haar snel in de auto tilden, konden Raffles en Brand toch wel zien, dat haar gelaat marmerbleek was.

Raffles en Brand keken elkaar zwijgend aan. Toen zij de eerste op zachte toon:

— Ik wil een oogje in het zeil houden. Ik weet niet wat mij op het denkbeeld heeft gebracht, maar ik geloof dat Stanyon nog volstrekt geen leergeld heeft betaald en dat hij vast voornemens is, op de eenmaal ingeslagen weg voort te gaan.

— Je moet het mij niet ten kwade duiden, Edward, maar naar mijn oordeel loop je nu toch wel een weinig al te hard van stal, hernam Brand hoofdschuddend.

— Een ogenblikje, Charles! viel Raffles hem in de rede. Als een kamenier onder verdachte omstandigheden eensklaps ziek wordt dan wordt zij vervangen door een ander, een medeplichtige van deze of gene bandiet, die hem vroeg of laat de deur zal openen. En wie zou beter geschikt zijn om in

het huis van Risley de taak van de ziek geworden kamenier te vervullen dan Nora Prazak?

— Nemen wij eens aan dat je goed hebt gezien Edward, wat zijn dan je plannen, ik bedoel ditmaal niet in het algemeen, maar meer in het bijzonder?

— Zelf in het huis van Sir John Risley zien te komen, Nora Prazak of wie het anders moge zijn in het oog te houden, haar de voet dwars te zetten en als zij toch sluwder mocht zijn dan ik gedacht heb en zich van de juwelen weet meester te maken, haar die weer af te nemen. Het zal dan echter noodzakelijk zijn, dat Sir John mij als bediende aanneemt en dat zal ik pas kunnen proberen, wanneer vorst Rameshwara Singh mijn zaak bij hem bepleit. Dat zal hij echter pas doen, wanneer ik getoond heb als detective iets waard te zijn en daarom is het volstrekt noodzakelijk, dat ik hem een deel althans van zijn gestolen sieraden terugbezorg. En waar ik voorts nog een appeltje heb te schillen, met Stanyon, die mij met de kous op de kop naar huis heeft gezonden, zo blijft mij niet anders over dan een poging te ondernemen, hem de juwelen weer af nemen.

— En wanneer wil je die gevaarlijke onderneming beginnen?

— Vannacht nog; er is namelijk haast bij de zaak!

HOOFDSTUK II

DE INBRAAK BIJ STANYON

Het was omstreeks één uur in de nacht toen Raffles en Brand, de kragen van hun lange regenmantels opgezet en de rand van hun hoed in de ogen getrokken, de Ludgate Street betraden, waar het fraaie huis van Stanyon gelegen was.

De twee vrienden sloegen haastig een zijstraat in, waaraan de lage muur van de tuin grensde, die zich achter het huis van Stanyon uitstreckte en wipten over deze muur heen zonder dat iemand het gezien had.

Zij bukten zich snel, daar hun bovenlijf boven de muur zichtbaar zou zijn en ijlden in die houding zo vlug zij konden in de schaduw van het dichte struikgewas naar het raam van een soort erker of uitbouw, welke in de duisternis verscholen was, want hoogopgaande struiken hielden het licht tegen van de straatlantaarn, die op enige afstand in de dwarsstraat scheen.

Raffles begon onmiddellijk met het onderzoek van het dubbele raam, boorde een zeer fijn gaatje in de raampost, stak er een staaldraad door, aan het einde voorzien van een klein haakje en overtuigde zich al spoedig, dat er zich inderdaad een alarminrichting aan het raam bevond, want hij kon duidelijk de dunne elektrische geleidingsdraad voelen.

In de eerste plaats zou het dus noodzakelijk zijn, het alarmsignaal buiten werking te stellen en Raffles bereikte dit op zeer eenvoudige wijze door de

scheldraad met behulp van een zeer fijn zaagje door te zagen, van de buitenkant van het raam af.

Hij wist de spagnolet van het raam met zijn staaldraad neer te trekken en duwde nu voorzichtig het dubbele raam open, waardoor hij aanstonds de serre of warande kon binnenstappen.

Charles Brand volgde hem op de hielen. Volgens hun gewoonte bleven zij bijna vijf minuten onbewegelijk op dezelfde plek staan, teneinde er zich van te overtuigen, dat men niets van hun komst had bemerkt. Alles in het grote huis bleef echter doodstil.

Toen pas keerde Raffles naar het raam terug, liet er langzaam het rolgordijn voor zakken, deed ook de overgordijnen dicht en ontstak nu pas zijn elektrische zaklantaarn met haar helder licht.

Zij bevonden zich in een tuinkamer, waar fraaie, gemakkelijke rieten stoelen stonden, een klein tafeltje met een vaas met bloemen, en verder standaard, waarop zeldzame planten in potten.

De kamer had nog een tweede deur, die op een brede gang bleek uit te komen, aan welker einde het begin zichtbaar was van een oude mahoniehouten trap.

De twee mannen verlieten nu het vertrek, slopen door de gang en beklommen de trap, waarbij zij niet meer gerucht maakten dan katten.

Raffles had het licht van zijn lan-

taarn aanzienlijk getemperd, teneinde zijn aanwezigheid niet ontijdig te verraden.

Hij vergiste zich geen ogenblik, maar ging zonder te weifelen naar de deur, die toegang gaf tot het slaapvertrek van Prentice Stanyon.

Hij had zijn zaklantaarn met een kleine haak op zijn borst bevestigd en haalde nu een klein, langwerpige étui uit zijn binnenzak, dat bij opening een injectiespuitje met een uiterst fijne punt bleek te bevatten, benevens een uiterst klein flesje, voor de helft gevuld met een kleurloze vloeistof.

Raffles deed de glazen stop van het kristallen flesje, doopte er het injectiespuitje in, trok de piston terug, zodat een weinig van de vloeistof in het spuitje achterbleef en ging toen, tot grote verwondering van Brand, languit op de vloer liggen, zich zo dicht mogelijk tegen de muur drukkend en zodanig, dat slechts een zeer klein gedeelte van zijn hoofd van binnen zichtbaar zou worden, als de deur geopend werd.

Daarop liet Raffles met opzet zijn bos lopers van een tamelijk grote hoogte op de glanzend gewreven parketvloer naast de dikke loper vallen.

Er waren nog geen vijf seconden verlopen, of het geoeffend oor van Brand, die zich aan dezelfde zijde van de deur dicht tegen de muur gedrukt had, ving het gerucht op van een schakelaar van het elektrische licht, die wordt neergedrukt.

Daarop werd er snel een lade opengetrokken en bijna onmiddellijk daarop klonk het geluid van het wegschuiwen van een grendel.

De deur werd haastig geopend en op de drempel vertoonde zich de gedaante van Stanyon, in zijn pyama gekleed, zijn blote voeten in muilen gestoken, terwijl in zijn rechtervuist een blinkend vernikkelde revolver schitterde. Zijn instinct deed hem recht voor zich

uitkijken, en dat werd zijn ongeluk. Want niet zodra was de deur geopend, of Raffles had bliksemsnel de hand uitgestoken en op hetzelfde ogenblik drong de vlijmscherpe naald van het injectiespuitje een paar millimeter in de huid van Stanyon's been, even boven de enkel.

Stanyon slaakte een kreet van pijn en verbazing en wendde zijn blikken omlaag, om naar de oorzaak van deze scherpe prik te zien. Maar reeds had Raffles zijn arm en hoofd haastig weer teruggetrokken en toen de getroffene begreep, wat er met hem geschied was, verloor hij bijna op hetzelfde ogenblik het bewustzijn.

Hij zou zijn gevallen, als Raffles niet bliksemsnel was opgesprongen en hem in zijn krachtige armen had opgevangen. Hij droeg de bewusteloze Stanyon haastig naar een brede rustbank.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan, maar begonnen dadelijk het vertrek te onderzoeken met een snelheid en een grondigheid, die menig rechercheur hen zou hebben benijd, en toch zo stil, dat zij elkaar zelfs ternauwernood hoorden.

Zij lieten geen enkel meubel ondoorzocht, en zelfs de divan werd, nadat Raffles Stanyon op het bed had overgetild, zeer nauwkeurig bekeken.

Er viel echter geen naad te bespeuren, geen enkele opening, geen scharnier ook niet, toen Brand de bekleding voor het grootste gedeelte had losgemaakt.

Het onderzoek van de prachtige linnenkast leverde evenmin enig resultaat op.

Maar op een kleine ebbenhouten tafel stond een zeer sierlijk bewerkt zilveren kistje, waarvan de inhoud een vergenoegde glimlach op het gelaat van Raffles te voorschijn toverde, want deze bestond uit zeer kostbare lijfsieraden van Stanyon : enige ringen met grote diamanten, een paar-

len doekspeld van grote waarde, enige gouden horlogekettingen, gouden manchetknopen, paarden overhemdknoopjes, een kleine gouden sigarettenkoker, en meer dergelijke snuisterijen.

— Ik zal ze meenemen bij wijze van souvenir, fluisterde Raffles glimlachend en hij liet alles in de wijde zak van zijn regenmantel glijden.

Brand had intussen zijn onderzoek voortgezet, en was nu aan het bed bezig, een geweldig groot meubel, met dikke, gedraaide poten, die wel voor een billard schenen gemaakt te zijn.

Hij drukte op alle krullen die hij vond, duwde alle uitsteeksels naar links en naar rechts, vruchteloos evenwel. Toen trok een zeer fraai gebeeldhouwd cherubijntje, in het midden van het voorste paneel van het bed, zijn aandacht.

Het kleine, gevleugelde, mollige jongetje hield in beide knuistjes een soort banier vast en was omgeven door eveneens gebeeldhouwde wolven.

Brand bekeek het cherubijntje van alle kanten, en plotseling zette hij de vinger op het aardige stompneusje van het naakte ventje. Een knappend geluid werd hoorbaar, en toen sprong eensklaps een eigenaardig gevormd deurtje open, hetwelk de holte in een der zware poten van het bed afsloot. De poot was hol, en bood ruimte genoeg, om er heel wat in te kunnen verbergen.

Met een paar stappen was Raffles bij hem.

Hij keek naar de holte in de poot, zag toen glimlachend zijn vriend aan.

Raffles stak de hand in de holte, en toen hij haar weer terugtrok, hield hij een kleine, lederen, blijkbaar geheel gevulde zak vast.

Hij trok aan het koord, dat de zak

gesloten hield, wierp er een blik in, wendde het gelaat naar Brand, knikte een paar malen vergenoegd, en fluisterde toen:

— Dit is de buit, die onze vriend Stanyon in het huis van Rameshwara Singh gemaakt heeft; ik geloof niet dat er een penny aan ontbreekt!

— Neem je alles mee?

— Alles!

— En wil je ook alles aan meneer Singh teruggeven, om een goede indruk op hem te maken?

— Ik denk er niet aan!

— Neen? Dan zal Stanyon de Indiër wel eens heel gauw op de hoogte brengen van de ware aard van de zogenaamde particuliere detective!

— Je opmerking zou zeker hout snijden, Charles, wanneer ik niet voornemens was, onze vriend de Indiër te verzoeken, althans gedurende enige dagen, bijvoorbeeld tot aan zijn huwelijk, het stilzwijgen te bewaren over het terugkeren van het geroofde. Ik zal hem zeggen, dat het mijn onderzoek naar de dief en naar de rest van de buit ten zeerste zou belemmeren, wanneer daaraan ontijdig ruchtbaarheid werd gegeven.

— Dan is het wat anders, hernam Brand. Hoeveel denk je hem terug te geven?

— Hoeveel bedroeg de buit ook weer?

— Omstreeks 5.000 pond sterling!

— Nu, dan lijkt mij een waarde van 500 pond meer dan voldoende. Het is in ieder geval beter dan niets, zou ik zeggen!

De twee vrienden verlieten het vertrek weer op dezelfde wijze, na nog een blik te hebben geworpen op Stanyon, die er heel rustig uitzag, alsof hij sliep, en daalden daarop de trap weer af.

Het volgende ogenblik waren zij met de buit in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK III

AAN HET VINKETOUW

Het was nauwelijks tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Raffles, vermomd als de particuliere detective Fraser, zich liet aandienen bij Rameshwara Singh.

Hij werd onmiddellijk toegelaten en de vorst verloor zelfs een weinig van zijn Oosterse kalmte, toen hij vroeg:

— Hoe is het mijnheer, hebt u reeds iets ontdekt?

— Ik heb een deel van de buit, uwe Hoogheid!

— Is dat waar? En gelooft u, dat u de rest ook zult kunnen opsporen?

— Alleen wanneer gij nog gedurende enige dagen tegenover iedereen het stilzwijgen bewaart over het achterhalen van een gedeelte van wat u werd ontroofd! Kunt ge mij die toezegging doen?

— Ik verzeker u dat ik zal weten te zwijgen. Laat eens spoedig zien, wat u mij hebt weten terug te bezorgen.

Raffles haalde een paar gouden sieraden en enige diamanten te voor-

schijn, welke de vorst dadelijk als de zijne herkende.

— En de daders? Hoe staat het met de daders? Hebt u die ook reeds kunnen ontdekken?

— Tot mijn spijt nog niet, uwe Hoogheid. Ik vond deze juwelen bij een beruchte heler, die zich tot dusverre op zeer sluwe wijze aan iedere vervolging heeft weten te onttrekken. Natuurlijk heb ik ze aanstonds in beslag genomen; de man is zeer bang voor mij en daar heeft hij gegronde redenen toe, dat verzeker ik u!

— Ik kan niet anders zeggen, mijnheer, of gij hebt u tot dusverre zeer goed van uw taak gekweten.

— De zaak is thans, dat ik vrezende moet voor een tweede aanslag op uw beurs.

— Wat zegt u daar? riep de vorst op woeste toon.

— Misschien heb ik mij niet geheel juist uitgedrukt; het geldt thans niet uw beurs, maar die van uw aanstaande vrouw! En ook dit is nog niet volkomen naar waarheid; ik geloof dat

de dieven het voornamelijk hebben voorzien op haar bruidsjuwelen! Naar de bladen melden, hebt gij Miss Dorothea Risley een zeer kostbare diadeem ten geschenke gegeven.

— Dat is ook zo; een juweel ter waarde van ruim 16.000 pond sterling, mijnheer! riep de Indiër uit. Daarenboven heeft mijn bruid zelve een groot aantal zeer kostbare juwelen. Maar dan moet er onmiddellijk gehandeld worden; dan moeten die ellendelingen onschadelijk worden gemaakt!

— Daaraan heb ik ook reeds gedacht, uwe Hoogheid, hernam Raffles met een flauwe glimlach. Maar om hen onschadelijk te maken, moet men toch eerst weten wie en waar zij zijn.

— Weet u dat niet? En ik meende...

— Ik ken alleen het plan, ik ken echter nog niet de ontwerper en zeer zeker niet de uitvoerder er van, antwoordde Raffles rustig. Om die te leren kennen zal het noodzakelijk zijn, dat ge mij uw hulp verleent.

— Op welke wijze dan?

— Zeer eenvoudig; door er bij Sir John Risley op aan te dringen, dat hij mij als bediende aanneemt, uwe Hoogheid, om aldus de daders van nabij te kunnen gadeslaan!

— Welnu dan, ik zal u een brief meegeven voor mijn aanstaande schoonvader Sir John Risley, waarin ik hem van een en ander op de hoogte breng en hij zal niet nalaten de behulpzame hand te reiken, nu het betreft een paar gevaarlijke schavuiten onschadelijk te maken.

De Indiër had reeds aan zijn schrijftafel plaats genomen en enige tijd hoorde men niets dan het krassen van zijn pen over het papier.

Toen Rameshwara Singh zijn brief had beëindigd, reikte hij die aan Raffles over.

Raffles maakte een diepe buiging en

had het volgende oogenblik het huis van de rijke Indiër verlaten.

Hij bedacht zich geen oogenblik, maar riep dadelijk een taxi aan en gaf de chauffeur last hem naar het huis van Sir John Risley aan Eaton Square te rijden.

Daargekomen zond hij de man weg en belde aan het huis van het schatrijke parlamentslid en gaf zijn kaartje af als Tom Fraser aan de deftige bediende, die de deur voor hem opende.

En daar de bediende hem een weinig achterdochtig scheen aan te kijken, voegde Raffles er maar aanstonds de brief bij, die de Indiër hem had meegegeven.

Hij moest ongeveer vijf minuten wachten op de dikke mat, die vóór de deur lag en toen keerde de bediende terug met het verzoek, hem aanstonds naar zijn meester te willen volgen.

Enige oogenblikken later stond Raffles tegenover een zeer opgewonden heer.

— Wat zijn dat voor bakerpraatjes, mijnheer, waarover mijn aanstaande schoonzoon spreekt?

— Het zijn helaas geen bakerpraatjes, Sir John. Veroorloof mij slechts, u enkele vragen te stellen

— Ga uw gang, mijnheer.

— Was kamenier Sophie, die gisteren plotseling ziek werd, reeds lang lijdende?

— Zij was zo gezond als een vis!

— Wat mankeerde haar eigenlijk?

— Voor zover ik kon nagaan, niemendal! antwoordde de baronet op brommende toon. Zij hielp mijn dochter bij het aankleden, zij was vrolijk en opgewekt en eensklaps kreeg zij een soort flauwte, viel van haar stokje en was met alle hulpmiddelen, waarover wij beschikten, niet bij te brengen. De dokter sprak van plotselinge en onverklaarbare bloedleegheid van

het hoofd, waardoor een hevige duizeligheid was ingetreden, maar het fijne begreep hij er toch niet van. Hij gaf mij echter de raad, het meisje dadelijk naar een ziekenhuis te laten overbrengen. Mijn dochter heeft al weer een nieuwe kamenier.

— Is er al een nieuwe? riep Raffles verwonderd uit. Dat is sneller dan ik dacht. Zoudt u mij die nieuwe kamenier niet eens willen beschrijven?

— Het is een heel knappe meid!

— Blond of zwart?

— Blond, maar met grote zwarte ogen, buitengewoon grote ogen.

— Dan ben ik reeds voldoende op de hoogte, Sir John, hernam Raffles. Dan kan ik slechts met aandrang mijn verzoek herhalen, mij hier aan te stellen als bediende.

— Maar als dat zo is, dan moet gij die nieuwe kamenier wantrouwen!

— Dat doe ik ook, Sir John.

— Maar, mijnheer, wilt gij mij eens zeggen, wat ons dan eigenlijk belet, die meid onmiddellijk weer weg te zenden?

— Maar hoe zal ik haar dan op haterdaad kunnen betrappen? Ik wil juist haar gangen nagaan, en ik sta er u borg voor, dat zij hier zelfs geen zilveren theelepeltje zal kunnen wegnemen, of ik zal het bemerken!

— Gij schijnt inderdaad wel bekwaam te zijn, zoals mijn schoonzoon mij mededeelt, hernam de baronet op veranderde toon. Zo zij het dan, mijnheer. Gij kunt hier de taak van een bediende op u nemen, teneinde die vrouw te bewaken.

Daarop verliet Raffles het vertrek weer en werd door de huisknecht, die hem op de gang tegemoet trad, uitgelaten.

Hij begaf zich zo snel mogelijk naar zijn huis in de Victoria Street, waar hij zijn vermommingen bewaarde, voorzag zich daar van een valiesje, waarin wat ondergoed en toiletartikelen, veranderde zijn uiterlijk, daar het beter was, dat ook de huisknecht hem niet zou herkennen, en ging toen weer terug naar het huis in Eaton Square.

En zó voortreffelijk had hij zich weten te vermommen, dat het thans heel wat meer moeite kostte dan zoëven, bij de heer des huizes te worden toegelaten.

De huisknecht verklaarde niets van een nieuwe bediende te weten, en de butler, die hij er bij haalde, toonde zich zeer beledigd, omdat ook hij niet in de zaak gekend was, maar ten slotte slaagde Raffles er dan toch in, tot Sir John Risley door te dringen.

En hij moest het gehele verhaal, het schrijven van de brief, het gesprek met de Indiër, zijn bezoek als Fraser aan het parlamentslid van A tot Z herhalen, alvorens laatstgenoemde wilde geloven, dat hij inderdaad te doen had met dezelfde man, die een paar uren geleden tegenover hem had gestaan.

Maar toen het bijna onomstotelijk vaststond, dat de beide bezoekers één dezelfde persoon waren, kreeg deze bevel, de nieuwe bediende, die Henry Murray verbeeldde te heten, een kamer te wijzen, op de bovenverdieping, waar de meeste bedienden sliepen.

De butler boog zwijgend, nam de nieuwe bediende hooghartig op en zei:

— Ga maar met mij mee, Murray!

Een ogenblik later was Raffles als bediende geïnstalleerd en had hij zijn plaats aan het vinketouw ingenomen.

HOOFDSTUK IV

DE ARGWAAN VAN NORA PRAZAK

De volgende dag reeds verrichtte Raffles zijn werk als bediende en wel zó goed, dat de butler, die niettemin een weinig tegen de nieuweling was ingenomen, volstrekt geen aanmerkingen wist te maken.

Murray was gehoorzaam, handig, gewillig en hij verstond zijn vak uitstekend.

Sir John Risley had hem de vorige dag nog aan zijn dochter voorgesteld, die wel een weinig verbaasd was geweest, omdat naar haar menig het personeel reeds lang voltallig was, maar verder volstrekt geen notie van de nieuwe bediende had genomen.

Raffles had zijn ogen aanstonds goed de kost gegeven en reeds de vorige dag had hij een paar malen het nieuwe kameniertje, dat zich Rose liet noemen, ontmoet.

En hij moest erkennen, dat haar vermomming zeer goed was, men zou er een eed op gedaan hebben, dat het weelderige blonde haar echt was.

Maar haar ogen, haar verwonderlijk grote ogen kon zij nu eenmaal niet

veranderen en die verrieden haar voor een scherpzinnig man als Raffles op het eerste ogenblik.

Hij twijfelde er dan ook geen seconde aan, of Nora Prazak, de minnares van Stanyon, hoopte hier haar slag te slaan.

Maar wel een weinig tot zijn leedwezen moest Raffles weldra bemerken, dat Nora Prazak hem blijkbaar met enig wantrouwen gadesloeg.

Zij had hem een paar malen met haar doordringende zwarte ogen aandachtig opgenomen, toen hij haar voorbijging en Raffles had wel willen weten, wat er in dat mooi gevormde hoofdje omging.

Maar reeds op die eerste dag had Raffles gelegenheid, op te merken, dat het wantrouwen van de gewaande kamenier toch niet zó groot was, of zij snuffelde ijverig rond, natuurlijk om te ontdekken, waar de juwelen en het geld van haar meesteres bewaard bleven.

Raffles zelf wist het zeer goed; hij had het van niemand minder dan van Sir John Risley zelf!

Diens eigen geld, althans gedeeltelijk en voor zover niet gestort op zijn bankrekening, bevond zich in een zware brandkast, een voortreffelijk, nieuwerwets meubel, waarop zelfs de steekvlam van een zuurstofapparaat weinig of geen invloed zou kunnen uitoefenen, en dat men met geheel andere middelen zou moeten aantasten, dan waarover Stanyon thans nog beschikte.

De deur had een ingewikkeld cijferslot en als men het getal niet kende, waarop het moest worden gesteld, dan kon de deur onmogelijk met de sleutel geopend worden.

En de juwelen van Miss Dorothea werden iedere avond, nadat zij ze op bal of soirée gedragen had, in die kast weggesloten.

En zo snuffelde Nora, alias Rose, met Raffles telkens op de hielen, die haar wel als een schaduw scheen te volgen, zonder in het minst opdringend te zijn. Waar zij was, daar verscheen hij enige seconden later ook, zonder dat zij hem ooit kon horen aankomen. Zij was bezig met het opvouwen van kleren in het boudoir van haar meesteres, en als zij dan de gang weer betrad, dan liep zij daar Murray bijna tegen het lijf.

Zij deed enkele boodschappen in de buurt, en op straat trof zij, schijnbaar heel toevallig, de nieuwe bediende aan.

En zelfs toen zij haar eigen kamertje uitkwam, dat eveneens op de bovenste verdieping gelegen was, stond zij vlak tegenover Henry Murray, die op zijn dun gezoelde schoenen geruisloos voorbijliep. Zij keek hem een ogenblik zwijgend na en haar lippen gewogen even, alsof zij in zich zelf mompelde. En als Raffles had kunnen horen wat zij zei, dan zou zijn ongerustheid misschien wel wat zijn toescapen.

men, want Nora Prazak zei tot zich zelf:

— Het is zonderling, ik heb het gevoel alsof ik deze grijze ogen al eens eerder heb gezien. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen waar dat was, maar het kan nog niet lang geleden zijn.

Even na de lunch moest de zogenaamde kamenier haar meesteres bij het kleden helpen, en in de kamer daarnaast scheen de nieuwe bediende volstrekt enig werk te moeten verrichten.

Toen haar meesteres was aangekleed en voor een wandelrit was afgehaald door Rameshwara Singh, die een kort gesprek met zijn schoonvader had gehad, toen meende de kamenier blijkbaar, dat het ogenblik gekomen was, om eens een grondig onderzoek in te stellen naar de bewaarplaats van de juwelen en andere sieraden, die aan haar meesteres toebehoorden.

Zij sloop op de punten harer voeten naar buiten, volgde de brede gang en stond eindelijk stil vóór de deur van het studeervertrek van Sir John Risley, die zoeven was uitgegaan.

De deur stond op een kier en zij wilde juist binnengaan, toen zij verast bleef staan en de oren spitste. Zij had zoeven het geluid vernomen, hetwelk een telefoon maakt, die van de haak wordt afgenomen en dadelijk daarop de stem van de nieuwe bediende, die in het toestel sprak:

— Hallo, jij daar, Charles? Gaat alles goed? O, hier loopt het op rolletjes! De jonge dame is er, en als er niets tussen beide komt, dan zal ik haar spoedig schaakmat hebben gezet. Als de politie...

Plotseling zweeg de stem.

Bewogen door haar instinct, ijldo Nora Prazak de gang in.

En Raffles, die een licht gerucht had menen te horen: een zucht, het ritse-

len van een katoenen jurk, het krasen van een nagel tegen het hout van de deurpost, kwam nog juist bijtijds naar de deur snellen, om het fraaie figuurtje van de gewaande kamenier aan het einde van de gang om een hoek te zien verdwijnen.

Hij beet zich op de lippen en bromde voor zich heen:

— Ik geloof dat ik daar een grote domheid heb begaan. Ons kamerkatje loopt ook al even zacht als de andere katjes; ik heb haar, ondanks de geopende deur, niet tijdig horen aankomen en ik ben bang dat zij iets heeft gehoord, dat eigenlijk niet voor haar oortjes bestemd was. Het is een geluk dat ik mijn eigen kwaliteit niet verraden heb. Zij kan nu niet anders denken, of ik ben van de politie en het ergste wat mij gebeuren kan, is, dat zij voorbarig het veld ruimt en haar pogingen in dit huis opgeeft.

Maar daarin zou Raffles zich vergissen: Nora Prazak dacht er blijkbaar niet aan, zo spoedig haar plannen op te geven.

Wel werd zij bijzonder vriendelijk tegen de nieuwe bediende, tot grote woede van de butler, die haar reeds aanstonds met een welgevallig oog had beschouwd en Raffles kreeg de indruk, dat zij er overtuigd van moest zijn, dat hij haar op die middag niet had kunnen verrassen toen zij een gedeelte van het telefoongesprek had afgeluisterd.

Toch besloot hij voorzichtig te zijn en zich niet bloot te geven, want hij wist maar al te goed, dat hij zijn tegenpartij niet mocht onderschatten. De dag verstreek zonder dat er zich verder nog iets bijzonders voordeed, maar diezelfde avond wist Raffles, dat Nora Prazak ontdekt had, waar de juwelen van haar meesteres des nachts werden opgehouden.

Want zij kwam met een zonderling opgewonden gelaat van de gang, waarop de deur van Sir John Risley's werkvertrek uitkwam, blijkbaar had zij daar staan loeren.

Raffles waakte die nacht enige uren, ofschoon hij zich niet kon voorstellen, hoe Nora Prazak haar medeplichtige bijtijds had kunnen waarschuwen; er geschiedde dan ook niets.

Een nieuwe dag brak aan en nu kon Dorothea zeggen:

— Overmorgen is het de blijde dag; overmorgen tred ik in het huwelijk met de man mijner keuze!

Intussen namen de voorbereidselen tot het huwelijk, dat op grootse wijze gevierd zou worden, hun geregelde voortgang en Sir John begon reeds te menen, dat Fraser zich vergist moest hebben en dat er met de kamenier een vergissing in het spel moest zijn; zijn dochter was zeer tevreden over haar en roemde haar ijver, haar handigheid en haar dienstvaardigheid.

Zoals gezegd, begon de kamenier blijkbaar groot belang te stellen in de nieuwe bediende en een paar malen had zij hem een lonkje toegeworpen, waarvan de betekenis niet kon worden misverstaan.

Raffles begreep de betekenis dan ook volkomen, en lonkte terug.

Maar daaraan waren toch niet al zijn gedachten besteed, want hij bemerkte bijvoorbeeld, in de loop van de dag zeer goed, dat Nora Prazak een paar malen het huis verliet en toen hij haar daarbij van uit een venster gadesloeg, bemerkte hij, dat zij haastig een paar woorden wisselde met een knappe jongeman, die niemand anders kon zijn dan Stanyon.

Toch ging ook deze dag zonder incidenten voorbij, zoals men dat noemt, en alleen werd de nieuwsgierigheid van Raffles ten zeerste geprikkeld.

Hij waakte ook die nacht verscheidene uren, maar alles in het kamertje van Nora Prazak bleef rustig en het was duidelijk dat zij vast sliep.

Raffles ging zelfs een paar malen in de buurt van de studeerkamer op onderzoek uit, gewapend met zijn revolver, maar daarbinnen was niemand en de volgende ochtend was de brandkast nog onaangeroerd.

En hoe meer de tijd verstreek, hoe nader het ogenblik kwam, dat de huwelijksvoltrekking zou plaats vinden en het bruidje met haar kostbare diadeem getooid, naar de kerk zou rijden, hoe meer het wantrouwen van Raffles werd gaande gemaakt.

Het was ongeveer drie uur in de namiddag. Sir John Risley bevond zich in het Parlement en Dorothea maakte enige bezoeken, toen er zacht op de deur geklopt werd van het vertrek, waar Raffles zich op dat ogenblik bevond, zijn eigen slaapkamertje op de bovenste verdieping.

Zijn eerste beweging was een greep naar zijn revolver, maar glimlachend legde hij het wapen weer weg, onder het bereik van zijn hand evenwel en riep toen uitnodigend:

— Binnen!

En binnen trad Nora Prazak, een en al liefalligheid en veelbelovende glimlachjes.

— Mag men binnenkomen? vroeg zij, terwijl zij koket het hoofd een weinig op zij hield.

— Maar met het grootste genoegen, Miss Rose, antwoordde Raffles, die onmiddellijk op zijn hoede was en begreep dat de dievegge iets in de zin had. Neem plaats, wat ik je verzoeken mag, schone jonkvrouw. Maar zeg eens, zal miss Dorothea je niet missen?

— Maar zij is immers uitgegaan, domoor! Mijnheer is naar het Parlement, de butler is om een boodschap,

die hem minstens een uur buitenshuis houdt, de huisknecht is een beetje bevoerd en ligt in zijn bed, het dienstmeisje vrijt met de chauffeur en de keukenmeid is met de oven bezig. Wij hebben dus 't rijk alleen, hahaha!

Zij ging ongegeneerd op de rand van het ijzeren ledikant zitten, terwijl zij haar sigarettenkoker uit de zak van haar coquet schortje haalde.

Zij opende het voorwerp en nam de enige sigaret er uit, die achter het elastiekje van een der beide helften van de koker stak.

Met een nonchalant gebaar hield zij Raffles de koker voor en vroeg:

— Je wilt toch zeker wel een sigaret van mij opsteken? Het zijn heerlijke Signorellen! Ik heb ze van een goede vriend van mij.

— Van wie zou ik liever een gave aanvaarden dan van jou, lief kind? Ik ben dol op sigaretten, maar ik zal ze liever in mijn pijpje roken, want anders bijt ik ze stuk.

Raffles haalde een klein, nieuw zilveren sigarettenspijpje te voorschijn, stak er de sigaret in en hield die toen boven de lucifer, welke Nora Prazak reeds had afgestroken.

Hij blies een paar rookwolkjes uit en ging naast de sluwe bedriegster zitten, terwijl hij een arm om haar middel sloeg.

— Wordt je nu eindelijk eens een beetje toeschietelijker? Het is toch wel heel erg, dat je mij twee dagen voorbij bent gelopen alsof ik lucht was. Je bent toch, hoop ik, geen vrouwenhater?

— Hoe kom je er bij? Dat is louter schijn! antwoordde Raffles kwasi verontwaardigd.

En hij deed een flinke haal aan zijn sigaret. Maar toen kwam er iets als verwondering op zijn gelaat, en hij vervolgde:

— Noem jij dat een Signorel-sigaret, kleintje?

— Wat denk je dan dat het is? vroeg Nora Prazak, en er klonk een weinig ongerustheid in haar stem.

— Wel, het mag een Signorel zijn, maar er is een vreemde smaak aan, dat is zeker.

En weer deed hij een trekje aan de sigaret. De jonge vrouw hield haar blikken nu onafgebroken op hem gevestigd, en een glans van zegepraal verscheen in haar nachtzwarte ogen, toen er als het ware een huivering over het gelaat van de man naast haar liep, terwijl er een waas over zijn ogen scheen te trekken.

Zij wierp een snelle blik naar de deur, stond toen haastig op, en ging tegen de tegenoverliggende wand leunen.

— Wat is dat nu? Loop je nu van mij weg, mijn duifje? stamelde Raffles en het was alsof hij met moeite naar zijn woorde zocht. Dat is heel on aardig van je... ik had je wat willen zeggen... ik wilde... maar wat is dat gek, het is alsof er een waas vóór mijn ogen komt! Wat word ik 'quizelig... het is alsof...

Hij trachtte op te staan, maar zakte dadelijk weer op de rand van het ijzeren ledikant neer.

Het pijpje, met de sigaret er in, gleed uit zijn hand op de houten vloer, en een krampachtige beweging van zijn voet deed het onder het bed rollen. Hij scheen naar lucht te snakken, greep naar zijn keel, en onverhoeds viel hij achterover en strekte zich op het ledikant uit als iemand die wil gaan slapen. Hij gaapte onbedaarlijk, enige malen achtereen, sloot half de ogen, strekte met een krampachtige beweging de armen uit en lag stil.

Nora Prazak had zich zelfs niet be-

wogen, maar voortdurend haar blikken op haar slachtoffer gevestigd gehouden. Zij wachtte nog enige minuten, trad toen met sluipende schreden op het ledikant toe, raakte even het lichaam van Raffles aan, en siste toen tussen de tanden:

— Zo mannetje! Nu zullen wij toch eens zien, wie de beste troeven heeft! Jij was van de politie? Nu je zult er weinig plezier van beleven! En nu aanstonds zal ik mij 'dubbel en 'dwars schadeloos stellen voor het verlies, dat die vervloekte Raffles ons heeft laten lijden! Laat ik mij haasten de brandkast aans te gaan onderzoeken.

Zij wierp nog een blik op Raffles, die met een krampachtig vertrokken gelaat op het bed lag, en verliet, op de tenen sluipend, het kleine vertrek.

Zij daalde snel de trappen af en hield pas stil, toen zij de deur van het studeervertrek van Sir John Risley bereikte. Daar gekomen, wachtte zij even, om te luisteren, opende toen zachtjes de deur en trad binnen. Zij deed de deur achter zich dicht en liep regelrecht op de brandkast toe. Onder het lopen haalde zij een sleutel uit haar zak.

Vóór de brandkast gekomen, verzette zij de ronde stalen schijf, waarop de cijfers van 1 tot 0 stonden en stak de sleutel in het slot.

De schoten sprongen terug en niet zonder moeite konden de kleine handen de zware deur naar zich toetrekken. Dit alles had ternauwernood enige seconden geduurd en Nora Prazak bleek volkomen zeker van haar zaak te zijn.

Zij opende de deur bijna geheel en toen begonnen haar handen koortsachtig in de grote brandkast te woelen.

Zij haalde er enige kleine cartonnetjes uit, die ongeslepen diamanten

bleken te bevatten, een étui, waarin zich een paarlen halssnoer bevond, verscheidene tientallen rollen goudgeld en een stapel bankbiljetten. Een trommel met effecten liet zij echter onaangeroerd.

Maar zij scheen nog niet gevonden te hebben wat zij zocht, want steeds bleef zij haastig doorzoeken, de ene plank na de andere betastend en er de dozen en kistjes afnemend om die te openen.

Maar ten slotte slaakte zij een met moeite onderdrukte kreet van woede en teleurstelling en riep ondanks zich zelf halffluid:

— De huwelijksdiamanten? Waar zijn zij? En waar is de diamanten dia-deem?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten, Miss Rose, klonk een heldere stem vlak achter haar.

Met een kreet van schrik en een doodsbleek gelaat, wendde Nora Prazak zich om.

Op vijf passen afstand stond de gewaande Henry, met zijn handen in de zakken, die haar glimlachend aankeek, wijdbeens en klaarblijkelijk volkomen op zijn gemak.

Tussen zijn lippen stak het nieuw zilveren sigarettenpijpje en hij trok lustig aan de Signorel sigaret...

De verraste dievegge staarde hem aan alsof zij een geestverschijning zag en stotterde toen op hese toon:

— Wat moet gij, wat wilt gij hier?

— Nu, die vraag is tamelijk naïef, antwoordde Raffles met een kort lachje. Natuurlijk wil ik u beletten, uw patroon te bestellen! En even natuurlijk wil ik u aan de politie overleveren!

Ja, Miss Rose, dat komt er van, als men nog maar een beginnelinge is! Sigaretten, met een bedwelmend goedje er in, kunnen gemaaks voor-

treffelijk zijn; wel te verstaan, alleen voor degene, die ze wegschenkt en nooit voor degene die ze roken moet! Maar, er kunnen zich uitzonderingen voordoen, bijvoorbeeld wanneer de roker zich voorziet van een pijpje, waarin zich een weinig grof zaagsel bevindt, gedrenkt in een anti-toxine-preparaat, dat de uitwerking van alle mogelijke giftige dampen volkomen neutraliseert, en waarvan de samenstelling voorlopig mijn geheim moet blijven. Zeg mij nu eens eerlijk, heb ik als toneelspeler mijn sporen niet verdiend?

De avonturierster gaf geen antwoord maar haar zwarte ogen vlogen door het vertrek, alsof zij zocht naar een uitweg, evenals een in het nauw gedreven rat.

Maar Raffles vervolgde, spottend:

— Ja, gij bevindt u thans in een uiterst onaangename positie. Het is zeer vervelend om het te moeten bekennen, maar gij hebt u wel een weinig belachelijk gemaakt en zoiets vergeeft een ware vrouw nimmer aan de man die haar dat koopje leverde. Gij ziet er uit als iemand, die wil trachten te ontsnappen, maar dat mag ik natuurlijk niet toestaan. Zoudt gij niet even uw blanke handjes willen uitsteken?

Nora Prazak wierp hem een woeste blik toe en het scheen alsof zij zich op hem wilde werpen. Maar reeds was Raffles reeds bij haar. Hij vatte haar beide polsen, even weerklonk een geluid alsof de haan van een pistool op de pan neerviel en toen staarde de jonge vrouw met een verwezen blik op haar geboeide handen.

Raffles trad snel op de schrijftafel toe drukte op de electriche bel en wachtte. Een ogenblik later trad het dienstmeisje, met een kleur als vuur, het vertrek binnen.

Zij bleef als verdwaasd staan kij-

ken, toen zij de openstaande brandkast, de doosjes met juwelen en de geboeide kamenier zag, maar Raffles beet haar toe:

— Sta niet als een gekkin te kijken! Telefooneer dadelijk om een taxi en laat de chauffeur vóór de deur wachten. Ik moet deze jonge dame in verzekerde bewaring brengen.

Terwijl het meisje wegsnelde, streek Raffles met een máaiend gebaar de

doosjes met kostbaarheden, het goudgeld en de bankbiljetten in het kleine valies, dat hij van zijn kamer had meegenomen.

Hij sloot het en zei tot zijn gevangene, die met open mond en zeer verbaasd deze handelwijze had gadegeslagen:

— Haast je een beetje, lief kind! Ik heb niet heel veel tijd. Voorwaarts, mars!

HOOFDSTUK V

DE HUWELIJKSVOLTREKKING

Het was ongeveer half zes in de namiddag, toen de deur openging van de bibliotheek in het huis van Raffles, hetwelk hij onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde en de Grote Onbekende binnentrad.

Hij had zijn vermomming afgelegd, maar het valiesje had hij nog bij zich.

Hij bleef een ogenblik glimlachend op de drempel staan en keek Charles Brand aan, die verdiept was geweest in de lezing van een oude foliant, maar nu haastig opsprong en hem tegemoet kwam.

— Al terug? riep de jonge man uit, terwijl hij Raffles hartelijk de hand schudde. Moet ik daaruit afleiden, dat je reeds geslaagd bent?

— Slechts ten dele, Charles, antwoordde Raffles op spijtige toon. Die Sir John Risley is een zeer wantrouwend heerschapp en ook buitengewoon voorzichtig! Hij had mij gezegd, dat de diadeem in de brandkast lag, maar dat was niet zo.

— Hoe weet je dat? riep Brand verwonderd uit.

— Hoe zou ik het weten? Natuurlijk door in de kast te kijken!

Hierop vertelde Raffles wat er was voorgevallen.

Brand had aandachtig toegeluisterd en riep nu uit:

— Nu, dat is weer een knap staaltje van je schranderheid geweest, Edward! Nu zit zij tenmiste veilig achter slot en grendel.

— Wie meen je? vroeg Raffles langzaam.

— Wie anders dan Nora Prazak? riep Brand uit.

— O, die zit niet achter slot en grendel; die is op vrije voeten. antwoordde Raffles schouderophalend.

— Wat! Je hebt haar laten gaan? riep Brand uit, die zijn oren niet scheen te kunnen geloven.

— Wel ja! Ik geloof volstrekt niet, dat zij nu berouw heeft gekregen en haar leven gaat beteren, maar ik vind

het toch hard, zo'n mooie, jonge vrouw voor vele jaren naar de gevangenis te sturen, en bovendien kon ik niet nalaten, een beetje bewondering te gevoelen voor de wijze, waarop zij deze gehele zaak op touw had gezet. Wanneer ik eens niet verdacht was geweest op die sigaret en wanneer die truc eens wat minder versleten was geweest, dan zou zij nu met de buit wie weet waar zitten. Ten slotte, ik heb haar minnaar en dus zijdelings ook haar, nog pas weinige dagen geleden, zijn buit afhandig gemaakt en die straf vond ik toch eigenlijk gezegd, ruimschoots voldoende.

— Maar wat heb je dan in 's hemelsnaam met haar uitgevoerd?

— Heel eenvoudig, ik heb de chauffeur van de taxi, die haar en mij opnam, last gegeven stil te houden vóór een schoolgebouw in de Green Street, dat ik toevallig heel goed ken. Ik betaalde de man en voor zij beiden goed en wel begrepen wat ik deed, trad ik het grote gebouw binnen. Ik hield mij nergens op, liep door de brede gang, kwam op de binnenplaats, stak die over, verliet haar door een schuttingdeur, kwam in een verlaten zijstraat, bereikte een hoofdweg en zat alweer in een tweede taxi, vóór de chauffeur en mijn gevangene begrepen dat ik hun een poets had gebakken.

— En die geboeide vrouw? Wat zal de chauffeur van haar gedacht hebben?

— Dat kan ik je moeilijk zeggen. Ik had haar echter de boeien reeds afgedaan, vóór ik uit de auto stapte.

— Zou ze niet vermoed hebben, dat je heel iemand anders was dan een detective?

— In het eerst misschien niet, maar toen ik er met de buit vandoor ging en niet terugkeerde, zal zij wel begrepen hebben, dat deze handelwijze

voor een detective al hoogst zonderling was.

— Waar is het geld?

— In dit valies, antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij het voorwerp boven zijn hoofd hief.

— Dat alles is nu wel heel mooi, Edward, maar met dat al zijn we er volstrekt niet zeker van, dat die Stanynon en zijn medeplichtige hun pogingen zullen opgeven om het diamanten diadeem in hun bezit te krijgen. Op die manier kunnen we wel aan de gang blijven!

— Wel, driemaal is scheepsrecht en het is ook volstrekt niet ondenkbaar, dat het edele tweetal zich nog niet voor verslagen houdt en opnieuw een poging zal wagen. Ik kan alleen nog maar niet goed inzien, hoe zij het thans wel zouden moeten aanleggen om de diadeem in hun bezit te krijgen.

— Wat gebeurt er met Sir John Risley?

— Wel, die zal naar een andere bediende moeten omzien, of in ieder geval zal hij zich moeten troosten over het verlies van een zo ijverige en gehoorzame slaaf als ik was!

— Maar hij zal onmiddellijk begrijpen, dat je hem bedrogen hebt.

— Daarvoor is inderdaad niet veel doorzicht nodig, hernam Raffles ironisch.

Raffles ging de juwelen, het geld en de bankbiljetten voorlopig wegsluiten in zijn kluis, en nadat de beide mannen zich voor het diner hadden gekleed, verlieten zij het huis in de Cromwell Street, en lieten zich door James Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, naar het Ritz Hotel rijden.

Zij dineerden daar smakelijk en Raffles was in het beste humeur van de wereld, zó opgewekt, als Charles

Brand hem in lange tijd niet gezien had.

Na het diner zagen de beide vrienden een paar bedrijven van de Hugenoten, in de Franse Opera, en daarop begaven zij zich ter ruste.

De volgende ochtend bevatten de meeste bladen uitvoerige verhalen van hetgeen er in het huis van het parlementslid Sir John Risley, Baronet, was voorgevallen. Wanneer men de reporters mocht geloven, dan had het slechts weinig gescheeld, of de bestolene was in een beroerte gebleven, toen hij tot de ontdekking kwam, op welk een slimme wijze men hem om de tuin had geleid.

Er heerste dus niet bepaald een opgewekte stemming in het huis van Sir John Risley, waar diezelfde middag luisterrijk het huwelijksfeest van Miss Dorothea zou worden gevierd.

De bedienden kregen het ene standje na het andere. Sir John Risley zelf liep bulderend door het huis, Dorothea had behuilde ogen en het huis scheen te krioelen van beambten van Scotland Yard, die een onderzoek kwamen instellen.

Om half elf verscheen de bruidegom. Hij was gekleed in een witzijden gewaad, dat om het middel werd toegesnoerd met een fraai bewerkte, met gouddraad geborduurde gordel. Aan een roodleder bandelier hing het kostbare kromme zwaard in zijn schede van blauw fluweel, met goud beslagen. De vorst zou dit prachtige gewaad pas op het laatste ogenblik veruilen voor Westerse kleding, als hij met zijn jonge vrouw het feest zou verlaten, teneinde de huwelijksreis naar het zonnige Italië te beginnen.

Wat de veel besproken diamanten diadeem betreft, het juweel was inder-

daad, zonder dat iemand anders dan Sir John Risley en Dorothea het wisten, in bewaring gegeven aan een bekend juwelier, die zich de eigenaar mocht noemen van een safe, welke door haar ligging gerust brand- en inbraakvrij mocht worden genoemd.

Thans sierde het kostelijke juweel de lokken van het bruidje en reeds hadden er de ogen van de eerste gasten met bewondering op gerust.

Dorothea zag er inderdaad bekoorlijk genoeg uit in haar bruidsjacon van witte zijde en toch lag er een uitdrukking van melancholie en zonderlinge onrust op haar jong gelaat.

Het was alsof zij nu pas de ernst begreep van de stap, de onherroepelijke stap, die zij aanstonds zou ondernemen.

Naarmate het later werd, traden er meer gasten het grote huis aan de Eaton Square binnen en al spoedig leken de grote zalen gelijkvloers zelfs niet groot genoeg te zullen zijn, om hen allen te bevatten.

Er waren een paar ministers, er waren verscheidene parlementsliden, generaals in schitterende uniformen, jonge diplomaten, officieren van leger en vloot in groot tenue en dan de dames in hun schitterende toiletten, die elkaar de loef hadden trachten af te steken bij het vertoon van hun paarlen, diamanten en andere juwelen.

De tocht zou eerst naar het stadhuis, vervolgens naar de kerk gaan.

Men zou daarvan omstreeks half twee terugkeren, dan zouden de drie honderd gasten aanzitten aan de vorstelijke lunch en om drie uur zou het jonggehuwde paar met stille trom verdwijnen, zich snel verkleeden, om met de boot van zes uur nog naar Calais te kunnen oversteken.

Sir John Risley trachtte zijn zenuwen zo goed mogelijk in bedwang te houden, maar het lukte hem slechts ten halve.

Hij viel zijn dochter, die toch reeds in een zeer prikkelbare stemming scheen te zijn, herhaaldelijk lastig met vermaningen, om toch vooral goed op het kostbare diadeem te passen.

Er waren trouwens niet minder dan tien rechercheurs van Scotland Yard in huis en het zou overdag dus zo goed als geheel onmogelijk zijn, het diadeem te roven, verondersteld natuurlijk, dat dit dwaze plan gekoesterd mocht worden door John Raffles, of door wie dan ook.

Ook de bruidegom scheen tamelijk somber gestemd te zijn. Het donkere gelaat van de Indiër stond zelfs dreigend en verscheidene dames onder de gasten verklaarden fluisterend, dat zij zich Blauwbaard niet anders konden voorstellen dan met het gelaat van Ramashwara Singh.

Maar zij wisten dan ook volstrekt niets af van de verbitterde woordwisseling, die er tussen schoonvader

en schoonzoon had plaats gehad, nog slechts weinige minuten, vóór de schier eindeloze stoet van automobielen, met de bruiloftsgasten zich naar het stadhuis in beweging zou stellen.

Andere dames weer waren in de hoogste mate zenuwachtig, want het lag hun nog al te vers in het geheugen, hoe Raffles bij een zelfde gelegenheid, het huwelijk van een zeer rijke erfdochter met een Indische vorstenzoon, op zeer stoutmoedige wijze voor een buitensporig hoog bedrag aan juwelen had weten te stelen.

Toch was het niet goed denkbaar, hoe hij in dit geval zou moeten handelen, want alle gasten waren zeer nauwkeurig in het oog gehouden door de rechercheurs en detectives van Scotland Yard en het scheen dus wel onmogelijk, dat hij hier had kunnen binnendringen.

Maar zelfs al was dat zo, dan nog zou het een grote dwaasheid moeten heten, wanneer hij had willen trachten, op klaarklichte dag de diadeem weg te nemen van het kapsel van Dorothea Risley.

HOOFDSTUK VI

DE WEERSPANNIGE BRUID

Het ogenblik brak aan, waarop de bruiloftsgasten en het jonge paar zich naar het stadhuis zouden begeven. De vader van de bruid had reeds enige malen op zijn horloge gekeken en stampde nu een paar malen ongeduldig met de voet op de parketvloer. Zijn toch al niet rooskleurig humeur werd er niet beter op, want sedert een kwartier ongeveer was Dorothea uit de zaal verdwenen.

Zij had haar plaats naast haar aanstaande echtgenoot verlaten en dat vond Sir John Risley alles behalve voegzaam. Hij was een man van de oude stempel en bovendien baronet en parlamentslid en hij kon het niet goedkeuren, dat er inbreuk werd gemaakt op de etikette.

Hij sprak een bediende aan, die juist voorbijging en vroeg hem op fluisterende, ongeduldige toon:

— Is mijn dochter misschien in de zaal hiernaast?

— Ik zal eens gaan kijken, Sir John, maar ik geloof het niet, antwoordde de man.

— En waarom geloof je het niet?

— Ik heb Miss Dorothea omstreeks tien minuten geleden de trap zien opgaan, Sir John!

— De trap op? Wat moet zij boven uitvoeren? mompelde de baronet half voor zich heen en hij fronste zijn ruige wenkbrauwen.

Hij scheen zich even te bedenken en vervolgde toen op zachte toon tot de bediende:

— Ga eens zien of Miss Dorothea op haar kamer is! Zoek haar op. Zeg haar, dat de tijd dringt en dat wij de geestelijke niet kunnen laten wachten.

De bediende verwijderde zich en Sir John Risley wendde zich om en ging met een geforceerde glimlach op zijn gelaat naar zijn aanstaande schoonzoon die met duistere blikken en opeen genepen lippen aan zijn gitzwarte, reeds met grijs doorspikkelde knevel stond te trekken.

— Mijn waarde vorst, nog enkele minuten geduld, als ik u verzoeken mag, zei de bruidsvader op joviale toon. Mijn dochter schijnt weer even naar haar kamer te zijn gegaan; natuurlijk deugt er het een of ander niet aan haar toilet! O, die jonge meisjes van tegenwoordig!

— Ik hoop, dat het alleen haar toilet zal blijken, dat niet in orde is, papa, zei de Indiër op doffe toon.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg Sir John ongerust. Gij gelooft toch niet dat zij ziek is.

— Uw dochter is volkomen gezond, papa, tenminste lichamelijk. Ik vrees echter dat er met haar geest iets geschied is; ik moet u zeggen, dat zij zich zoeven op een zeer vreemde manier jegens mij gedragen heeft.

— Maar in welk opzich dan toch? hernam Sir John verschrikt.

— Zij verloor de onderworpenheid uit het oog, die een vrouw aan haar echtgenoot verplicht is, papa, tenminste in mijn land en ik reken er op, dat mijn land het hare zal worden. Ik heb vanochtend mijn lijfjongen afgeranseld, omdat mijn scheerwater te heet was en dat was mijn recht. Men heeft haar dit overgebracht, naar het schijnt, en zij heeft er mij een verwijt van gemaakt.

— Kras, meer dan kras, zei Sir John Risley, ofschoon hij in zijn hart vond, dat het in ieder geval geen Engels gebruik was, om de bedienden af te rossen en nog wel voor zulk een kleinigheid. Wacht maar, ik zal even naar mijn dochter toegaan.

Hij liep haastig door de grote zaal, meer opgewonden dan hij wilde laten blijken, maar halverwege het grote vertrek kwam de bediende hem tegevoet.

De man scheen aan de grootste verlegenheid ten prooi te zijn en keek zijn meester met een schuwe blik van terzijde aan.

— Welnu? vroeg Sir John ongeduldig.

— Sir John, miss Dorothea...

— Maar spreek dan toch, man! Wat is er met haar? Zij is toch niet ziek geworden?

— Dat niet, Sir John, de zaak is..., ik durf het werkelijk hier niet zeggen te midden van de gasten! Zij mocht het eens horen!

De baronet keek de man een ogenblik verstomd aan, veegde zich met een vlugge beweging het zweet van het voorhoofd, gaf hem toen een wenk en ging hem voor naar een klein zijvertrek, waar zich op dat ogenblik niemand bevond.

— Spreek op nu! beval hij op ruwe toon, zodra hij met de bediende alleen was. Wat is er met mijn dochter? Waarom blijft zij zo lang weg?

— Miss Dorothea... is bezig zich weer te verkleeden, Sir John.

— Te verkleeden? Ben je gek geworden? riep de geplaagde baronet op hese toon. Waarom?

— Omdat zij er van heeft afgezien, Sir John.

— Waarvan afgezien, kerel?

— Van het huwelijk met vorst Rameshwara Singh! Zij zegt dat zij zich bedacht heeft!

Sir John Risley keek de bediende even met een verwilderde blik aan, duwde hem toen terzijde, stormde het vertrek uit en ijlde de trap op.

Zijn corpulentie deed hem hijgen en proesten, maar hij bleef voortsnellen tot hij de deur van het boudoir van zijn dochter bereikt had. Hij draaide de knop van de deur om, zij bleek gesloten te zijn. Hij trommelde met beide vuisten op het paneel en riep op bevelende toon:

— Doe onmiddellijk de deur open, Dorothea, als je niet wilt dat ik het paneel stuk trap! Ben je krankzinnig geworden, meisje?

De oude huishoudster, miss Ann Turner, die reeds lange jaren in dienst was van de baronet, daar deze omstreeks tien jaren geleden zijn vrouw had verloren, opende de deur. Zij was zeer bleek, haar ogen waren rood en zij was blijkbaar in de hoogste mate nerveus.

Sir John duwde haar tamelijk ruw terzijde en stormde op zijn dochter toe, die eveneens witter was dan een laken en op dat ogenblik bezig de sluier los te maken, die aan haar kapsel bevestigd was.

— Wat zijn dat voor fratsen? zo viel haar vader met de deur in huis. Wil je mij ten spot laten staan?

— Ik heb mij alleen maar ter elfder ure bedacht, dat is alles!

— Dat is alles! herhaalde haar vader schreeuwend, en vuurrood van drift. Het is dan ook maar een bagatelt! Beneden wachten een paar honderd gasten, beneden wacht een Indisch vorst, die je tot de eerste vrouw in zijn land maakt en jij stelt je aan als een gekkin, jij maakt mij ridicule, jij maakt me te schande!

De huishoudster maakte een smekend gebaar en scheen tussenbeide te willen komen, maar de woedende man legde haar het zwijgen op.

— Stil, miss Turner! Ik wil niets horen! Dit is de grootste nonsens, die ik nog ooit heb beleefd! Ik dacht dat iets dergelijks alleen maar in ouderwetse draken voorkwam en dat men ze in het werkelijke leven nooit aanschouwde!

— Ik kan niet met de vorst trouwen, vader, zei Dorothea op zachte toon. Hij behandelt zijn bedienden alsof het beesten zijn!

— Dus alleen omdat hij een lijfjongen een opstopper heeft verkocht, ben je op deze krankzinnige inval gekomen! riep Sir John woest uit.

— Dit was het niet alleen, vader! Het is alleen maar de druppel geweest, die de beker deed overlopen! En het was ook niet een « opstopper », zoals u het noemt! Hij beval de arme jongen, zich tot het middel te ontkleden, en daarna heeft hij hem met een hondenzweep — verstaat u mij goed? — met een hondenzweep afgeranseld tot het bloed stroomde.

— Dat zal er wel uitgaan, als je eenmaal met hem getrouwd bent.

— Ik heb nooit van hem gehouden, vader, ik was zo onervaren, ik deed het omdat gij er op hebt aangedrongen.

— Onervaren? En wie kan je dan wel de ogen geopend hebben? Zeg eens, meisje, er is toch geen ander? voegde hij er op dreigende toon aan toe.

— Niemand vader, dat zweer ik u! riep Dorothea uit. Ik heb de laatste nachten niet geslapen, mijn vrees voor die man werd steeds groter, ik voelde duidelijk, dat ik ongelukkig zou worden, als ik met hem in het huwelijk zou treden.

— Dat alles hadt je eerder moeten bedenken! viel haar vader haar op ruwe toon in de rede. Je praat als een romantische bakvis, die pas van de kostschool komt! Maar ik ken het leven beter! Al die praatjes over liefde, dat is allemaal nonsens! De vorst zal je zeer gelukkig maken, daarvan ben ik vast overtuigd. Je zult aan hem wennen, je zult in een weelde leven, waar bij de luxe in mijn huis geheel in het niet zal zinken, hij zal je op de handen dragen! En bedenk nog dit! Wanneer je hier een schandaal verwekt, dan breek je mijn gehele toekomst als politicus! Ik kan mijn vooruitzichten op een ministerszetel dan wel voor goed prijs geven, want iemand die zich belachelijk heeft gemaakt, snijdt zichzelf de weg naar het succes af. Zou je je vader werkelijk door een enkele gril, als politicus onmogelijk willen maken?

Dorothea hief langzaam het hoofd op, wendde het bleke gelaat naar haar vader, en scheen een zware inwendige strijd te voeren, die echter slechts kort duurde.

Toen zeide zij op zachte, wat hese toon:

— Het is goed. Ik zal doen wat u van mij verlangt. Ik zal trouwen met een man, die ik heb leren haten. Mogen de gevolgen voor uw rekening komen! Gij hebt uw enig kind willen offeren aan uw politieke eerezucht, dat kan u geen geluk aanbrengen, vader!

— Kom, kom, allemaal overdrijving! riep de baronet uit. Over een half jaar spreken wij elkaar nader. Dan zul je zelf lachen om deze romantische afdwaling. Je hebt mij waarachtig aan het schrikken gemaakt met je dwaasheid! Zet maar spoedig die krans weer op, doe je sluier aan en haast je wat! Ik blijf hier wachten. Laat haar wat voortmaken Miss Turner! Ik kan mij eigenlijk niet begrijpen, dat gij, als verstandige vrouw, niet aanstonds hebt ingegrepen en mijn dochter hebt overtuigd van de dwaasheid, die zij op het punt stond te begaan.

— Misschien was het niet zulk een grote dwaasheid, Sir John, zei de oude vrouw op zachte, maar vaste toon. Men zei het reeds in mijn jeugd: Beter ten halve gekeerd, dan ten hele gedwaald. Ik zou...

— Het doet er niet toe wat gij van de zaak denkt, Miss Turner, viel de baronet haar met harde stem in de rede. Help haar wat voortmaken. De gasten zullen niet begrijpen wat er gaande is en de stemming van de bruidegom wordt er ook niet beter op!

— Als hij mij er maar niet voor afranselt, zei Dorothea op bittere toon.

— Zeg niet zulke dwaze dingen; je weet heel goed, dat hij je op de handen zal dragen, riep Sir John schouderophalend.

Hij keek nogmaals op zijn horloge, en begon met korte passen het vertrek op en neer te lopen, de handen op de rug gevouwen en nu en dan een sluikse blik op zijn dochter werpend.

Geholpen door Miss Turner, bevestigde Dorothea de sluier weer op het hoofd, zette de diadeem weer op, drukte zich de bruidskrans op de blonde lokken, en zei toen, toonloos:

— Ik ben gereed, vader! Ik zal mij niet langer verzetten; ik ben nu zelf verbaasd over het vleugje wilskracht, waarvan ik blijk heb gegeven.

— De keuze van je vader is de beste, geloof mij, zei de baronet, terwijl hij de arm van zijn dochter nam, en met haar het vertrek verliet, terwijl de oude huishoudster hen beiden hoofdschuddend nakeek.

Sir John Risley was intussen met Dorothea de trap afgedaald en ze stonden dra in de grote feestzaal.

Er heerste bij dat binnentreden een eigenaardige stilte, want alle aanwezigen schenen het vaag besef te hebben, dat er het een of ander niet in de haak was.

Met een mechanisch gebaar legde Dorothea haar arm in die van de Indiër en de stoet werd geformeerd, die de zaal verliet, de vestibule doorschreed en vervolgens plaats nam in de reeds lang wachtende auto's.

Verreweg de meesten daarvan waren eigen wagens en die van de vorst was zeker wel de fraaiste en grootste van allen een zeer grote Rolls Royce, die negen personen kon bevatten, met een motor, die het voertuig een snelheid van ver over de 100 kilometer per uur kon verlenen. Het was een donkerblauw gelakte limousine en de ruiten spiegelde als kristal, terwijl het nikkelwerk als platina blonk. De Indische bediende stond reeds bij het geopende portier en de chauffeur, een Londenaar, in een olijfgroene uni-

form, zat onbeweeglijk en stijf recht-op achter zijn stuurwiel.

Het bruidspaar stapte in en voor iedere onbevooroordeelde moest het

wel lijken, alsof de Indiër het jonge meisje meesleepte, zoals een tijger zijn buit meevoert naar het binnenste van de wildernis.

HOOFDSTUK VII

EEN ONVERWACHTE AFLOOP

De weg van het huis van Sir John Risley naar de Guild Hall, het stadhuis der City van Londen is ongeveer een half uur gaans, maar men rekende er op, dat de stoet er niet langer dan een kwartier over zou doen.

De bruidegom scheen wel buitengewoon grote haast te hebben, want de chauffeur reed verbazend snel, zó snel, dat de daarop volgende auto enige moeite hadden bij te blijven.

Maar de verbazing van de chauffeur van de tweede auto, die namelijk, waarin Sir John Risley, een oom van het bruidje, een zuster van de bruidegom en nog een ander familielid hadden plaats genomen, nam zeer aanzienlijk toe, toen hij halverwege de afstand bemerkte, dat de chauffeur van de donkerblauwe limousine een straat insloeg, die men rechts had moeten laten liggen en die misschien wie weet waarheen voerde, maar zeer stellig niet naar het stadhuis.

Vol verbazing remde de man een weinig, en juist op dat ogenblik sprongen de verkeerslichten op rood, en de gehele stoet moest stoppen.

Maar de chauffeur van de bruidsauto scheen van dit alles niets te merken, want hij reed door in een vaart, die voor Londen inderdaad levensgevaarlijk mocht heten: ongeveer 50 mijlen in het uur.

Sir John Risley was opgestaan, om beter door de voorruit te kunnen zien en eensklaps opende hij het portier, boog zich naar buiten en riep woedend tot de chauffeur:

— Waarom rijdt je niet door, Harry? Waarop wacht je eigenlijk?

— Verkeerslichten, Sir John, antwoordde de chauffeur lakoniek.

— Maar waar is de auto van mijn schoonzoon?

— Een zijstraat ingereden, Sir John. Zij is al verdwenen; ik kan haar nergens meer zien!

— Een zijstraat! herhaalde de bruidsvader op mompelende toon. Wat is dat nu voor dwaasheid? Waarom rijdt die chauffeur zo om? Nu, enfin, rijdt dan ook maar die zijstraat in, zij zullen natuurlijk wel op ons wachten!

Maar toen de verkeerslichten einde-

lijk weer groen werden, viel er van de donkerblauwe limousine niets meer te bespeuren.

Wel gebeurde er iets anders, wat Sir John Risley met de grootste verbazing en niet weinig ongerustheid vervulde. Want zijn auto was de zijstraat nauwelijks een vijftigtal meter ingereeden, of weer stopte de chauffeur en achter hem moesten alle andere wagens stilstaan.

Opnieuw stak Sir John zijn hoofd naar buiten en brulde tot de chauffeur:

— Wat is er nu weer, Harry? Waarom stop je?

— Achterband leeggelopen, Sir John, antwoordde de lakonieke chauffeur.

Hij was reeds van zijn zetel gekomen, liep achter de wagen om en zelfs zijn uitgestreken gezicht vertoonde een uitdrukking van verwondering, toen hij voor het open portier kwam staan en zei:

— Ik begrijp het niet, Sir John, 'de band moet stukgesneden zijn! Met een pennemes of zo. Ik heb er vanochtend juist een splinternieuwe omgedaan!

— Je hebt toch een reservewiel bij je?

— Neen, Sir John, u hebt zelf gezegd, dat ik dat bij deze gelegenheid weg moest laten, omdat het niet mooi staat!

— Dan zullen wij in 's hemelsnaam ieder voor zich een plaatsje in een van de andere auto's moeten zien te krijgen! Rijd jij maar naar huis, Harry, als het tenminste gaat op drie banden.

— De velg zal er niet beter op worden, Sir John! Ik zal onderweg een andere band zien op te scharrelen.

De vier inzittenden stapten dus over. Dit alles hield de stoet bijna volle tien minuten op. Langs een omweg bereikte men ten slotte het stadhuis.

En daar maakte Sir John Risley in volle ernst aanstalten om van woede te stikken, toen men hem mededeelde, dat bruid en bruigom nog niet waren aangekomen...

Terwijl dit alles voorviel, snelde de auto, waarin het bruidspaar gezeten was, met de grootst mogelijke vaart door de straten van Londen.

De chauffeur scheen zich al zeer weinig te bekommeren om de plaatselijke politievoorschriften, want hij dreef de snelheid van de wagen hoe langer hoe hoger op.

En dat viel hem hoe langer hoe gemakkelijker, want hij verliet de City en bevond zich spoedig in een gedeelte van de wereldstad, waar de wegen zeer breed en tamelijk verlaten zijn, en de verkeerslichten, die zo vaak de oorzaak zijn van aanzienlijke vertragingen, ontbreken.

De auto kon hier zonder enig bezwaar 80 kilometers per uur lopen, en dat deed zij dan ook.

Dorothea, die in een toestand van volslagen apathie scheen te verkeren, merkte dit alles volstrekt niet op, maar haar bruidegom zag het des te beter.

Weliswaar kende hij de weg in Londen nog lang niet, maar toch wist hij wel, dat men zich thans zeker niet in de richting van het stadhuis bewoog.

Hij had het raampje van het portier al eens geopend en zijn bediende in zijn eigen taal enige woorden toegevoegd, maar de man scheen hem niet te verstaan door het geraas van de wielen op het plaveisel, tenminste hij bleef onbeweeglijk zitten, met de armen over de borst gekruist en het gebruide gelaat recht naar voren gericht.

En intussen werd de snelheid van de auto hoe langer hoe groter. Kwartier na kwartier verstreek, en toch had men nu reeds lang aan het stadhuis moeten zijn.

Men bevond zich reeds op een der buitenwegen van Londen en de auto snelde voort met een vaart van 100 kilometer per uur, toen Dorothea eindelijk uit haar half bewusteloze toestand ontwaakte, naar buiten keek en uitriep:

— Mijn hemel, waarheen rijden wij toch?

— Ik wou dat ik het wist, antwoordde Rameshwara Singh op woeste toon. Mijn chauffeur moet gek geworden zijn! Weet jij waar wij hier zijn?

— Het lijkt wel wat op de weg naar Hendon! Het kan ook wel de grote straatweg naar Dover zijn! In ieder geval zijn wij hier ver buiten Londen! Kijk maar, de huizen zijn ver uiteen gebouwd! Wat betekent dit toch? Laat de chauffeur dan toch stoppen en vraag hem wat hij doet!

Nog een kwartier bleef de auto zo voortrazen, en toen zwenkte zij eensklaps een brede zijweg in, die vijf minuten rijdens verder in een dicht bos verdween.

En hier matigde de wagen eindelijk vaart.

De Indische bediende klauterde over het portier heen en het volgende ogenblik verscheen, zijn grijnzend gelaat voor het portierraampje daarachter, en in zijn rechterhand glinsterde de loop van een grote revolver.

— Geen vin verroeren of ik schiet! klonkt het in het zuiverste Engels, dat men zich kan voorstellen.

Het jonge meisje had zich met een gil achterover in de kussens laten vallen, zozeer had dit plotselinge voorval haar verrast.

De auto stond stil, de chauffeur verliet zijn plaats en opende het portier aan de kant van het bruidje, terwijl hij haar met een hoffelijk gebaar de hand toestak, teneinde haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn.

Men bevond zich hier op een volko-

men verlaten plek en de bruidegom zag aanstonds in, dat tegenstand hem volstrekt niet zou baten. Wat kon hij met zijn kromme sabel dan ook uitrusten tegen twee met revolvers gewapende mannen?

Daar Dorothea scheen te aarzelen, zei de chauffeur op hoffelijke toon:

— U kunt mij gerust de hand reiken, miss Dorothea, gij hebt niet met een geweldenaar te doen! Mag ik u verzoeken mij uw diadeem ter hand te stellen?

Doodsbleek en met trillende handen maakte Dorothea het sieraad los en stak het de rover, want thans werd natuurlijk alles duidelijk, met afgewend gelaat toe.

De gewaande chauffeur liet het kostbare voorwerp dadelijk in zijn zak verdwijnen en wendde zich toen glimlachend tot Rameshwara Singh, wiens gelaat van woede en vernedering verwrongen was, met de woorden:

— Die fraaie diamant aan de voorzijde van uw tulband, monsieur! Haast u een weinig, de haan van mijn revolver zit buitengewoon los! Geef hem maar aan mijn vriend, die staat dicht bij u! Zo is het goed! Nu dat diamanten halssieraad, nu die overdadig grote diamanten ringen en nu nog die drie smaragden, die uw gewaad sluiten, ik dank u! Gij ziet dat het vlugger is gegaan dan gij dacht! En nu zult ge wel nieuwsgierig zijn om te weten wie u dit koopje geleverd heeft? Begrijpt gij het nog niet? Moet ik u dan waarlijk nog zeggen, dat gij met John Raffles te doen hebt?

— Wat hebt gij met mijn chauffeur uitgevoerd, schurk?

— Niet zulke grote woorden, monsieur! zei Raffles koeltjes. Ik ben geen schurk, dat weet ik voor mezelf, en dat weten al degenen die mij goed kennen. Maak u omtrent 't lot van uw chauffeur niet ongerust; de man zit

veilig en wel in de kelder van een van mijn huizen, en ik verzeker u dat ik hem met een goede beloning zal vrijlaten, als dit baakje is afgehandeld! En nu kunt gij beiden weer instappen, en uw reis naar het stadhuis en het geluk voortzetten, weliswaar zonder uw kostbare kleinodiën, maar daarentegen met een hart vol liefde, dat immers veel meer waard is dan alle schatten der aarde!

Reeds hield hij het portier met een hoffelijke beweging voor het jonge meisje open, toen er plotseling iets zeer onverwachts geschiedde.

Want het bruidje greep hem bij de arm, en riep, terwijl de tranen haar overvloedig over de wangen stroomden:

— Ik wil niet met hem terugkeren, mijnheer Raffles! Ik wil niet met die man trouwen! Neen, geloof toch niet dat ik gek ben? Ik meen het in volle ernst! Ik heb veel van u gehoord, gij helpt altijd degenen die in verdrukking zijn, nietwaar? Nu, ik roep uw hulp in!

— Nu, wij kunnen hier niet al te lang blijven praten! Wanneer die heer u niet aanstaat, dan trouwt gij eenvoudig niet met hem!

— Maar mijn vader zal mij er toe dwingen!

— Zijt gij meerderjarig?

— Over een maand pas!

— Vertrouwt gij mij?

— Volkomen!

— Wel, monsieur Rameshwara Singh, wat zegt gij daarvan? vroeg Raffles terwijl hij de Indiër spottend vragend aankeek.

— Ik zeg dat ik haar zal dwingen, al is het tegen haar zin, met mij te trouwen! riep de Indiër, ziedend van drift, terwijl zijn zwarte ogen van wraakzucht fonkelden.

— Niets dan grootspraak, mijn

waarde heer, hernam Raffles schouderophalend. Gij zult haar niet kunnen dwingen; ik zal het u beletten!

— Hoe, gij zoudt het wagen, de plannen te dwarsbomen van een Indisch vorst?

— O, dat is zulk een groot waagstuk niet voor iemand, die mijn naam voert, zei Raffles op minachtende toon. Ik hoop toch niet, dat gij zo dwaas zult zijn te menen, dat ik ook maar een greintje ontzag voor u heb, omdat gij vele millioenen bezit en omdat men u in uw eigen vorstendom vreest en naar de ogen ziet, voor u kruipt en u misschien wel haat? Als gij dat soms mocht denken, dan vergist gij u deernlijk! Ik bekommer mij volstrekt niet om u, ik bekommer mij alleen om het ongeluk, en om de verdrukten! Ik beschouw deze jongedame als zodanig; gij zijt althans schrander genoeg om nu zelf uw gevolgtrekkingen te kunnen maken!

— Ik lach wat om die bedreigingen! riep de Indiër hees.

— Maar ik denk er niet aan u te bedreigen, hernam Raffles kalm. Dat ligt volstrekt niet in mijn natuur! Ik zal het u eenvoudig onmogelijk maken met deze jonge dame te trouwen! Over een maand is zij meerderjarig en kan zij doen wat zij verkiest!

Hij wendde zich tot het jonge meisje en zei op zachte toon:

— Ga gerust naar het huis van uw vader terug, Miss Dorothea, ik verzeker u, dat deze heer u niet tegen uw eigen zin zal kunnen trouwen. Hij zal binnen enkele uren op duizenden mijlen hier vandaan zijn, en ik houd hem zólang vast, tot hij mij de schriftelijke verklaring geeft dat hij afstand van u doet! En wees nu zo goed in te stappen; gij zult naast mij plaats nemen en mijn vriend houdt de man gezelschap, die bijna uw echtgenoot zou zijn geworden! Het verheugt mij waarlijk,

dat ik u deze dienst heb kunnen bewijzen!

Hij hielp het jonge meisje instappen en Henderson, die zo voortreffelijk de rol van de Indische bediende had vervuld, nam naast de Indiër plaats.

Raffles reed nog omstreeks een halve kilometer verder en daar stond de wagen opnieuw stil voor een afgelegen landhuisje, waarheen Henderson zich met de vorst begaf, die zich in het onvermijdelijke schikte.

Raffles echter bracht zo snel mogelijk het jonge meisje met de auto terug naar de grens van Londen, waar hij haar in een taxi liet overstappen en nam daar afscheid van haar met de verzekering, dat zij zich als volkomen vrij kon beschouwen.

Vervolgens reed hij weer terug en laat in de avond werd de vorst, thans in een eenvoudig Westers costuum gestoken, overgebracht naar de plek, waar de « Duivel der Lucht », de wonderlijke vliegmaschine van Raffles, onder de bewaking van de inmiddels gewaarschuwde Charles Brand, wachtte.

Hij bleef daar een week alleen, en toen Raffles en zijn beide metgezellen terugkeerden, tekende hij, zonder de minste aarzeling, het stuk, waarin hij voor altijd afstand deed van de hand van Dorothea Risley.

Zes uren later werd Rameshwara Singh afgezet op een klein, volkomen onbewoond eiland in de Stille Zuidzee, ver buiten iedere scheepvaart-route. Een kleine voorraad levensmiddelen werd in een kistje achtergelaten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Noodlottige Gelijkens

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt
<p>2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van « Goudhaar »
 2029. — « Goudhaar »
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verklikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kool des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumor om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel</p> | <p>2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de « De Ratten »
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2143. — In het barre Noorden
 2144. — Misdadige Onschuld
 2145. — De Duivel in de Vrouw
 2146. — Het Spook van Sèvres
 2147. — De Dubbelganger
 2148. — Onraad op Drummond Hall
 2149. — Amor en Juwelen
 2150. — Het geheim van de Grot
 2151. — Bernadette's Geheim
 2152. — Diamanten en Liefde
 2153. — Goud onder de Golven
 2154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2155. — De Vrouw in het rood
 2156. — Het debuut van Conny Campbell
 2157. — Een voordelig zaakje
 2158. — Een duivels complot
 2159. — De verliefde Juwelier
 2160. — Het Raadsel van King Charles Street
 2161. — Een Corsicaans Avonturier
 2162. — Het Schatkamereland
 2163. — Rumor in Cromwellstreet
 2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom
 2167. — De onbekende erflater
 2168. — De Vishnoc-Tempel
 2169. — Onder de Tempelruïne
 2170. — De Wraak van de Radjah
 2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar.
 2172. — Duistere Daden.
 2173. — De geheimzinnige Bedelaar.
 2174. — Bruidstranen en Diamanten.</p> |
|--|--|